

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci navrhovatelky: **Z. Š.**, zast. Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti odpůrci: **Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí**, se sídlem Náměstí č. p. 3, Frýdlant nad Ostravicí, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Frýdlant nad Ostravicí, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2021, č. j. 79 A 9/2020 - 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Návrhem doručeným Krajskému soudu v Ostravě dne 29. 12. 2020 se navrhovatelka domáhala zrušení územního plánu města Frýdlantu nad Ostravicí, který nabyl účinnosti dne 30. 12. 2017.

[2] Krajský soud v Ostravě v záhlaví citovaným usnesením návrh pro opožděnost odmítl. V odůvodnění rozhodnutí odkázal na přechodná ustanovení (čl. XXXVIII bod 3.) zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 225/2017 Sb.“), kterým byl novelizován zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“), a konstatoval, že se v případě územního plánu Frýdlantu nad Ostravicí pro podání návrhu na jeho zrušení k soudu podle § 101b odst. 1 s. ř. s. ve znění zákona č. 225/2017 Sb. uplatní jednoletá lhůta, která uplynula dne 1. 1. 2019; k tomu poukázal i na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 252/2018 - 27. Navrhovatelka podala návrh k poštovní přepravě až dne 28. 12. 2020, tedy po lhůtě stanovené zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti usnesení krajského soudu podala navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka namítala, že krajský soud její návrh odmítl „automaticky“, pokud přihlédl k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 252/2017 - 27, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že formulace čl. XXXVIII bodu 3. zákona č. 225/2017 Sb. je z jazykového hlediska vyjádřena poměrně složitě. Ačkoli se jedná pouze o přechodné ustanovení, nelze bez dalšího odhlédnout od toho, zda jeho užitím nedojde v důsledku zpětného zkrácení lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy k odepření veřejného subjektivního práva na přístup k soudu a k porušení rovných podmínek přístupu k soudu.

[5] Stěžovatelka považovala zkrácení původně tříleté lhůty za protiústavní. Původní tříletou lhůtu pro podání návrhu dodržela, a proto jí nemůže jít k tíži přechodné ustanovení, které retroaktivně lhůtu pro podání návrhu zkrátilo. Ponechala na uvážení Nejvyššího správního soudu, zda uvedené ustanovení není protiústavní ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadené usnesení krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněného důvodu a ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Jak je patrné z již shora uvedeného, ve věci bylo sporné, zda podala stěžovatelka návrh na zrušení opatření obecné povahy včas, či nikoli. Krajský soud přihlédl k novelizaci právní úpravy zakotvené v soudním řádu správním, přičemž shledal, že návrh byl podán opožděně.

[9] Lhůtu pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části stanoví § 101b odst. 1 s. ř. s. Podle jeho znění účinného do 31. 12. 2017 platilo, že návrh lze podat do 3 let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout. Toto ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 225/2017 Sb. (čl. XXXVII bod 2.) tak, že návrh lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí.

[10] V čl. XXXVIII bodě 3. téhož zákona zákonodárce stanovil pravidlo pro určování počátku běhu lhůty k podání návrhů na zrušení opatření obecné povahy v případech,

pokračování

v nichž nastala účinnost opatření obecné povahy přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. před 1. 1. 2018. Podle uvedeného článku „*běží lhůta podle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“

[11] Podle uvedeného přechodného ustanovení tedy platí, že nově stanovená roční lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (počítaná však ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy, tedy od 1. 1. 2018) se uplatní i na opatření obecné povahy vydaná přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., a to v případě, že původní tříletá lhůta (počítaná ode dne vydání opatření obecné povahy) neuplyne dříve (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 252/2018 - 27).

[12] Jak je zjevné, nejedná se v případě čl. XXXVIII bodu 3. zákona č. 225/2017 Sb. o zpětnou účinnost právního předpisu, která by mohla být nepřipustným zásahem do nabytých práv, ale toliko o tzv. nepravou retroaktivitu, která je zcela standardním řešením vztahu dvou časových verzí právní úpravy (srov. např. Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019. s. 599 a judikaturu tam citovanou).

[13] Ze shora uvedeného je zřejmé, že den 2. 1. 2019 (neboť 1. leden je státním svátkem) byl nejzazším dnem pro podání návrhu na zrušení všech opatření obecné povahy vydaných před datem 1. 1. 2018. Opatření obecné povahy (územní plán města Frýdlantu nad Ostravicí) nabylo účinnosti dne 30. 12. 2017, tedy před nabytím účinnosti nové právní úpravy, a původní tříletá lhůta by zároveň neuplynula dříve než 2. 1. 2019. Zdejší soud pro uvedené souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatelka podala návrh opožděně, neboť jej podala až dne 28. 12. 2020, tedy téměř dva roky po uplynutí lhůty pro podání návrhu ve smyslu shora uvedeného. Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatelky, podle kterého krajský soud jakkoli pochybil, pokud postupoval nejen v souladu s logickým výkladem právní úpravy, ale také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud se uvedenou problematikou zabýval opakovaně se shodným výsledkem (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 6 As 220/2019 - 28) a ani v nyní projednávané věci neshledal důvod se od tohoto svého dříve vyjádřeného názoru jakkoli odchýlit. Námitka stěžovatelky není pro uvedené důvodná.

[14] K námitkám, podle kterých měl krajský soud přihlédnout ke specifickým okolnostem její věci, zdejší soud uvádí, že podle § 101b odst. 1, věty druhé, s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání návrhu prominout. Krajský soud proto nemohl přihlédnout k individuálním okolnostem uváděným stěžovatelkou a nemůže tak učinit ani Nejvyšší správní soud.

[15] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že by jí byl odepřen přístup k soudu. Obdobnou argumentací se zabýval v již zmiňovaném rozsudku č. j. 6 As 220/2019 - 28, a vzhledem k obecnosti argumentace uplatněné v kasační stížnosti

zdejší soud na toto odůvodnění pro stručnost odkazuje (srov. zejména odst. [21] a násl.). Souhlasí též se závěry plynoucími z citovaného rozsudku, podle kterých posuzovaná právní úprava neznamena odepření přístupu k soudu, která by byla důvodem zvažovat postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, jak navrhovala stěžovatelka. Nelze totiž opomenout, že podle soudního řádu správního lze opatření obecné povahy napadnout i tzv. incidenčním návrhem, tedy návrhem na zrušení opatření nebo jeho části spojeným se žalobou proti takovému rozhodnutí nebo jinému úkonu správního orgánu, jemuž bylo opatření obecné povahy podkladem. Pro podání tohoto návrhu se lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s. neuplatní (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 - 36, č. 3470/2016 Sb. NSS). To platí i po nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019 - 40, č. 3950/2020 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu